

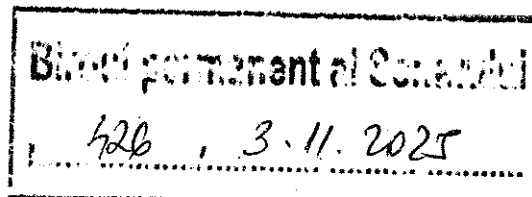

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 14287/2025 din data de 29.10.2025

3
Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/5233/2025 din 23.09.2025 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare (b408/16.09.2025), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 23 octombrie 2025 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Sub acest aspect, Comisia a apreciat că actul normativ nu poate fi adoptat în forma propusă, pentru următoarele argumente:

Astfel, potrivit cadrului actual, succesiunea stadiilor pe care le traversează sarcina femeii însărcinate este împărțită, din punct de vedere penal, în cursul sarcinii și timpul nașterii. În cursul sarcinii copilul conceput se înfățișează ca embrion, în primele 14 săptămâni, respectiv făt, ulterior acestui moment.

În scopul incriminării evenimentelor cu relevanță penală care pot surveni în aceste două stadii ale sarcinii, legiuitorul a reglementat la art. 201 din Codul penal fapta de *Întrerupere a cursului sarcinii* și la art. 202 din Codul penal fapta de *Vătămare a fătului*.

Din analiza conținutului constitutiv al celor două infracțiuni amintite rezultă că legiuitorul a înțeles să incrimineze vătămrile aduse fătului, indiferent dacă acestea sunt comise în perioada sarcinii sau în timpul nașterii.

Astfel, potrivit art. 201 alin. (2) din Codul penal, întreruperea cursului sarcinii, săvârșită în orice condiții, fără consimțământul femeii însărcinate, constituie infracțiune și se sancționează

cu pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani. Tot în această etapă, vătămarea fătului care a avut drept consecință producerea unei vătămări corporale copilului născut ulterior se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea copilului, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani [art. 202 alin. (3) Cod penal].

Ulterior, „în timpul nașterii”, orice faptă de vătămare adusă fătului care a împiedicat instalarea vieții extrauterine este sancționată cu închisoarea de la 3 la 7 ani [art. 202 alin. (1) Cod penal]. De asemenea, vătămarea fătului săvârșită în timpul nașterii, care a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 5 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea copilului, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani [art. 202 alin. (2) Cod penal].

Rezultă, așadar, că fapta de vătămare exercitată asupra femeii însărcinate în vederea vătămării fătului este încadrată în infracțiunea de întrerupere a cursului sarcinii dacă fapta vătămătoare a condus la întreruperea cursului sarcinii, ori, după caz, în infracțiunea de vătămare a fătului dacă fapta a cauzat copilului născut o vătămare corporală sau decesul.

În consecință, Comisia a apreciat că nu ne aflăm în prezența unui vid legislativ, soluțiile propuse de inițiator fiind consecința interpretării diferite a cadrului legal.

Astfel, vătămarea fătului comisă în timpul sarcinii, care a împiedicat instalarea vieții extrauterine [ipoteză vizată de propunerea de modificare a art. 202 alin. (1) Cod penal], este deja prevăzută de legea penală, întrucât o asemenea situație se circumscrie situației care presupune cauzarea decesului copilului născut (copil născut mort).

Ipoteza avută în vedere de propunerea corespunzătoare alin. (3¹) este similară celei analizate anterior, întrucât vătămarea fătului care a avut ca urmare „moartea” acestuia reprezintă o situație echivalentă întreruperii cursului sarcinii, iar dacă survine nașterii, ipoteza este acoperită de varianta deja analizată, fapta cauzând decesul copilului născut.

Pe de altă parte, dacă se apreciază că reglementarea legală în vigoare nu oferă suficientă claritate din perspectiva problematicei vizate de propunerea legislativă, Comisia a apreciat că ar putea fi avută în vedere o intervenție normativă care să implice modificarea dispozițiilor art. 202 alin. (3) din Codul penal.

În acest sens, o soluție ar putea fi reprezentată de includerea expresă, între consecințele prevăzute la alin. (3), a celei menționate la alin. (1), respectiv împiedicarea instalării vieții extrauterine.

În altă ordine de idei, dacă totuși va fi adoptat actul normativ în forma transmisă, Comisia a apreciat că se impune extinderea cauzei de nepedepsire prevăzute la art. 202 alin. (6) din Codul penal și la ipoteza care ar urma să fie reglementată la alin. (3¹).

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Față de cele arătate, Comisia a apreciat că actul normativ nu poate fi adoptat în forma transmisă de către inițiator.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii

Judecător Andreea Simona Uzlău

